

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божа на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»

(Рим. 1:16)

№ 3 (210)
БЕРЕЗЕНЬ
2022 РОКУ

ВРУ УХВАЛИЛА ЗАКОН ПРО ЗАБОРОНУ ПРОРОСІЙСЬКИХ ПОЛІТИЧНИХ, РЕЛІГІЙНИХ ТА ГРОМАДСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ

Депутати заборонили виготовлення та поширення інформаційної продукції, спрямованої на пропагування дій Росії. Про це пише risu.ua.

Верховна Рада України 3 березня ухвалила закон, яким передбачила заборону через суд релігійних організацій, громадських об'єднань та політичних партій, які пропагують Росію. Народні депутати проголосували за законопроект «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України (щодо заборони виготовлення та поширення інформаційної продукції, спрямованої на пропагування дій держави-агресора)» (реєстраційний номер 5101).

Цей закон встановлює заборону на виготовлення та поширення інформаційної продукції, спрямованої на пропагування дій держави-агресора, також передбачає через суд заборону діяльності релігійних організацій, громадських об'єднань та політичних партій, які пропагують агресора.

У законі передбачено заборону релігійної організації у разі встановлення судом фактів вчинення нею дій, спрямованих на: ліквідацію незалежності України, зміну конституційного ладу насильницьким шляхом, порушення суверенітету і територіальної цілісності держави, підрив її безпеки, незаконне

захоплення державної влади, пропаганду війни, насильства, розпалювання міжетнічної, расової, релігійної ворожнечі, посягання на права і свободи людини, здоров'я населення, пропаганду комуністичного та/або націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарних режимів та їхньої символіки; порушення рівноправності громадян залежно від їх расової, національної, регіональної належності, релігійних переконань, інвалідності та за іншими ознаками; поширення відомостей, що містять виправдовування, визнання правомірною і заперечення збройної агресії Російської Федерації проти України, розпочатої у 2014 році.

Передбачена заборона на інформаційну продукцію, яка спрямована на пропагування дій Росії, заперечення збройної агресії Російської Федерації проти України у 2014 році, у тому числі шляхом представлення збройної агресії Російської Федерації проти України як «внутрішнього конфлікту», «громадянського конфлікту», «громадянської війни», заперечення тимчасової окупації частини території України.

Така заборона передбачена і за глорифікацію, тобто прославлення, осіб, які чинили збройну агресію Російської Федерації проти України у 2014 році, представників як збройних формувань РФ, так і іррегулярних незаконних збройних формувань, озброєних банд та груп найманців, створених, підпорядкованих, керованих та фінансованих Росією, а також представників окупаційної адміністрації РФ, яку становлять її державні органи і структури, функціонально відповідальні за управління тимчасово окупованими територіями України, та представників підконтрольних РФ самопроголошених органів, які узурпували виконання владних функцій на тимчасово окупованих територіях України, у тому числі шляхом їх визначення як «повстанці», «ополченці», «ввічливі військові люди».

Такі ж заборони стосуються громадських, релігійних організацій. Цей закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування.

МОЛИТОВНИЙ ЩИТ ЗАСТУПНИКІВ УКРАЇНИ

Бог дає сили, все подолавши, вистояти і перемогти!

Слава Богу за те, що:

- завдяки «зеленим коридорам» вдалося евакуювати значну кількість мирних громадян, зокрема із Сумщини, Київщини, Запорізької, Житомирської та Чернігівської областей;
- морально-психологічний стан військ противника продовжує погіршуватися, зростає кількість випадків дезертирства;
- 81% американців вважають Україну дружньою країною або союзником. А для 70% американців найбільшим ворогом є росія;
- увесь народ України та мільйони християн по всьому світу ревно моляться за Божу охорону і перемогу над агресором.

Але загрози залишаються.

Не маючи можливості досягнути успіху на землі, ворог продовжує завдавати ракетно-бомбових ударів із повітря. Від цього найбільше постраждали Львівщина (Яворівський полігон), а також Харківщина, Житомирщина, Луганщина. Через авіаудари без опалення, водопостачання та електрики частково залишаються Харків, Чернігів, Маріуполь, Ізюм, містечка Київщини та Сумщини.

Російські війська бомбардували місто Попасну фосфорними боеприпасами, які небезпечні та заборонені міжнародними конвенціями.

Противник продовжує використовувати цивільну інфраструктуру для військових потреб, що є порушенням вимог Міжнародного гуманітарного права. Провальні дії окупантів призвели до крадіжок та мародерства з боку військових рф.

У зв'язку із втратами збройні сили російської

федерації формують нові підрозділи. Ворог планує залучити близько 1500 осіб зі складу 40-ї окремої бригади морської піхоти (Петропавловськ-Камчатський, Тихоокеанський флот). Усе ще залишається ймовірною участь військ із Білорусі.

Через це закликаємо стійко стояти в пості й молитви за:

- провал плану ворога взяти в оточення ключові міста: Київ, Харків, Маріуполь, Миколаїв, Чернігів та Одесу;
- припинення ракетних та авіаційних ударів по Харківщині, Житомирщині, Сумщині, Львівщині, Чернігову, Маріуполі;
- надійний захист усіх атомних електростанцій в Україні;
- недопущення участі у війні більшої кількості військовослужбовців на боці окупанта, зокрема військ Білорусі;
- недопущення використання хімічної та іншої забороненої зброї;
- звільнення з полону мера міста Мелітополя та інших полонених посадовців;
- Божу допомогу в закритті неба над Україною та встановлення безпечної зони;
- захист військових ЗСУ, тероборони та всіх представників силових структур, що мужньо захищають мир в Україні;
- мудрість Божу та ведення Боже на Президентів та всьому військово-політичному керівництві в країні;
- якнайшвидше завершення військових дій та насильства задля настання миру в Україні.

«З тобою я вражаю військо, з Богом моїм сходжу на стіну» (Псалом 17:30).

Ми переможемо! Господь з нами!

ЗАКЛИК ВРЦІРО ЗАЛИШАТИСЬ ШЛЯХЕТНИМИ НЕЗАЛЕЖНО ВІД ОБСТАВИН

«Коли людина говорить матюки, вона не тільки опоганює, бруднить свої уста, але і ллє бруд у вуха оточуючих, розбещує їх змістом матірщини, наводить на погані думки – сіє зло, навіть коли сама цього не усвідомлює, бо кожне слово несе в собі інформацію, яка впливає на нашу свідомість, формує і змінює її. Мова людини відображає її внутрішній духовний стан. Бо з повноти серця – уста промовляють» (зі Звернення Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій про потребу протидії лихослів'ю від 29 квітня 2010 року).

Дорогі браття і сестри! Шановні співвітчизники!

Ми ввійшли в третій тиждень життя в умовах воєнного лихоліття. Попри всі жахіття, які ми переживаємо, будучи свідомими своєї відповідальності перед Богом, власною совістю, попередніми, нинішнім та майбутнім поколіннями, ми усі – шляхетні воїни Світа – не маємо права дати запанувати над собою лихим думкам, лихим словам, а тим більше лихим ділам у цей час особливого випробування нашої гідності та шляхетності.

Будучи на боці Світа Божої Правди, мусимо завжди пам'ятати,

що наш ворог – це темрява, диявол, принцип діяльності якого – зводити людські душі будь-якими способами. Це його тактика – сіяти між людьми насіння злоби, гніву, жорстокості, ненависті, нечистоти, лихослів'я, що завжди є неодмінними супутниками війни. Маючи даровану з безмежної любові до нас Творцем свободну волю, ми можемо вибрати зло і далі його ширити, спочатку в серці, потім навколо – і так творити суспільство темряви. І навіть коли переможемо у цій війні, то будемо ще довгі роки помагати дияволу сіяти насіння злоби, ненависті, гніву і лихослів'я. Плоди з такого посіву

будуть пожнати майбутні покоління, які матимуть неспокій, ворожість, нездатність вповні полюбити, відшукати своє щастя, бо вони змушені будуть переймати посіяне нами.

Ми ж маємо вибрати добро і стати учасником побудови нового суспільства, з новими – Божими стандартами, і це обов'язково принесе свої прекрасні плоди. Може, ми закладемо лише маленьку цеглину в цю будову любові, яку Бог хоче збудувати у Своему задумі, але коли кожен додасть по цеглині – то яка ж велика й красива буде будівля! Стримаймо свої уста від матюків, і це стане цеглинкою у світлій будові нашого прекрасного майбуття.

У цьому плані найбільше проявляється вся сутність нашої боротьби, бо ворог, який напав на нас, повсюдно проявляє свою диявольську одержимість через нелюдську жорстокість та лихослів'я. Не сміймо уподібнюватися до нього!

Просімо в Бога допомоги, щоб Він допоміг нам відігнати від серця диявольські спокуси, дав Свій мир, вплив Своєю любов'ю, а відтак буде перемога, яка дає нетлінні вінці вічного життя і спонукає Самого Бога стати в обороні Свого народу. Молімося сьогодні за те, щоб зберегти вірність Богові, щоб люди не втрачали віри в Нього і Його справедливості і не занепадали духом.

Завершуємо цей заклик проханням із згаданого вище звернення: «Ми просимо власників різноманітних ЗМІ та видавців усвідомити свою відповідальність перед Всевишнім, теперішнім та майбутнім поколіннями й не допускати проявів низькопробної вульгарщини у підпорядкованому вам ефірі, на шпальтах газет і журналів та сторінках книг. І нехай укріпить і благословить Всевишній нас усіх на цьому праведному шляху».

Київ, 12 березня 2022

ЦЕРКВИ В ЄВРОПІ ГОТУЮТЬСЯ ПРИЙНЯТИ ЩЕ БІЛЬШЕ УКРАЇНЦІВ

Від початку вторгнення російських військ Україну покинуло понад 2,3 мільйона людей. Протягом цього часу євангельські організації та церкви з Європи зустрічали і допомагали сім'ям, які змушені були втікати від війни.

Про це повідомляє Всеукраїнський Собор з посиленням на Evangelical Focus.

Сотні тисяч людей потребують негайної евакуації, оскільки вони перебувають у небезпечних містах України на межі гуманітарної катастрофи.

За останніми даними Польща прийняла найбільшу кількість (понад мільйон біженців), за нею йдуть Угорщина та Словаччина (приблизно 200

тисяч), Молдова (80 тисяч) та Румунія. Як із боку влади, так і з боку жителів цих країн українські біженці відчували турботу та підтримку.

Тим часом країни Центральної та Західної Європи також не залишаються осторонь і починають приймати біженців. Чехія заявила, що наразі намагається створити центри

для біженців, після того, як 100 тисяч українців прибули в країну. Німеччина прийняла 30 тисяч біженців, Італія – 25 тисяч, Франція близько 2500. Сотні українців також почали прибувати до Іспанії та Португалії.

Євангельські організації багатьох європейських країн пропонують допомогу українським біженцям. У Швейцарії понад 50 церков та 390 сімей приготували близько 1500 місць для українських родин.

У Великобританії, куди поки що прибула невелика кількість українців, платформа Welcome Churches відкрила новий вебсайт для українських біженців. Їх мета – допомогти людям, надаючи їм контакти церков та центрів. Вони також пропонують медичну допомогу та робочі місця для українців.

В Іспанії декілька церков віддали свої будівлі біженцям. Пастор Роман Зеленський на молитовному зібранні, що нещодавно відбулося в Барселоні, сказав: «Моліться, щоб допомога пришла туди, де вона дійсно необхідна. Моліться, щоб кулі та снаряди не долітали до цілі. Моліться за Україну, за мир на землі і мир у наших серцях».

«НАЗИВАЙТЕ РЕЧІ СВОЇМИ ІМЕНАМИ»: ПАСТОР З МІНСЬКА ПОРАДИВ, ЯК МОЛИТИСЯ ЗА МИР

Християни у всьому світі моляться за мир в Україні. Та дуже важливо, щоб це були не порожні і фальшиві, а щирі молитви. Сьогодні як ніколи важливо стояти в правді перед Богом.

Пастор Мінської церкви Іоанна Предтечі Антоній Бокун пояснює, як правильно молитися за мир в Україні.

Важливо називати речі своїми іменами. Війна – це війна, а не просто конфлікт, бійка чи кровопролиття. У цій війні є явний

агресор і є жертва, яких треба чітко назвати.

Важливо просити перемоги добра над злом. Неправильно молитися просто про абстрактний мир. Не може бути миру між світлом і темрявою, не може бути справедливості без покарання злочинця. Ми повинні просити в Бога захисту для жертви і поразки для злочинця.

Не можна бути лицемірно найправеднішими. Неправильно просити покаяння для всіх взагалі, ставлячи Росію та Україну поруч, ніби узагальнюючи їхню провину за цю війну.

Треба просити перед Богом покарання для кривдника і заступництва за потерпілого. Ми повинні просити Бога про суд і справедливість.

Християни для України.

У МАРІУПОЛІ ЗАГІНУЛО П'ЯТЕРО ЧЛЕНІВ МІСЦЕВИХ ЦЕРКОВ, ДВОХ ВЗЯЛИ В ПОЛОН

В МАРІУПОЛІ РОСІЯНИ ЗАХОПИЛИ ПАСТОРА

9 березня у Маріуполі російські військові захопили двох братів – Михайла Резнікова, пастора місцевої церкви, та Андрія Фоменка. Останній виховує десять прийомних дітей.

На 9 березня у церкві перебувало понад 250 мешканців міста, житло яких зруйноване російськими обстрілами. Оскільки запаси продуктів вичерпуються, ті, хто вийшов, запропонували служителям взяти продукти у них дома. Тому пастор Михайло Резніков разом з Андрієм Фоменком поїхали за продуктами для церкви.

Дорогою чоловіки натрапили на російських військових і були захоплені. Складність ситуації полягає в тому, що пастор Михайло Резніков без системної медикаментозної підтримки не зможе вижити.

На ранок 10 березня було відомо, що Михайло Іванович утримується в лікарні на окупованій території. Андрія Фоменка утримують у ворожому підвалі.

На сторінці євангельських християн-баптистів також повідомляють, що російські війська скидають на Маріуполь п'ятсоткілограмові бомби. Серед багатьох жертв – п'ятеро братів з церков Маріуполя: Сергій Савельєв, Рома Савельєв, Микола Семикін та ще двоє.

Про це повідомив очевидець вибуху. Чоловіки їхали розгрібати руїни. Одного і загиблих викинуло з машини, решта четверо згоріли в авто.

Молімося, брати й сестри, щоби Бог втішив їхні сім'ї і зберіг та захистив всіх служителів, які там залишилися.

ВОЇНИ УКРАЇНИ СВІДЧАТЬ

Сьогодні народ Божий в Україні та у всьому світі моляться, як ніколи раніше. І це до вподоби Богові. Тому молитви діють.

Ось яке свідчення надіслав своїй дружині один із захисників України.

Хочу надихнути молитовників словами знайомих солдатів та простих людей з усіх кінців війни.

«Ми відчуваємо вашу молитовну підтримку.

Іноді відбувається щось дійсно незрозуміле, наче чиясь невидима рука реально відводить кулі та снаряди від нас, і вони пролітають мимо.

Ми виходимо переможцями з дуже складних ситуацій, ніби нас хтось супроводжує.

Ми стаємо невидимими для ворога, самі ж бачимо навіть у темряві і знаємо, що робити і як робити.

Це надихає нас і надає сили. Віримо, що Сам Господь Ісус воює за Україну. Просимо вас не переставати молитися. Ми дуже потребуємо вашого молитовного захисту».

«Я НЕ ХОЧУ МОВЧАТИ, Я ЗАСУДЖУЮ ЦЮ ВІЙНУ»

Старший пастор церкви «Слово життя» в Єревані (Вірменія) Артур Симонян звернувся по відео щодо війни в Україні.

Сьогодні навколо нас триває війна. І я не з чуток знаю, що таке війна. Рік тому у нас у Вірменії закінчилася війна, але сліди її досі залишаються. Це біль, коли ховаєш молодих хлопців – не одного, не двох, а багато...

Я на власні очі це бачив, я відчував своїм серцем, коли молоді хлопці мріяли про життя, а тепер – просто труна. Коли мами залишаються без синів, діти – без батьків, дружини – без чоловіків. Коли багато голодних людей і діти від шуму починають кричати і плакати, бо думають, що бомби падають на них, – сказав пастор. – Я все це бачив своїми очима,

але найжахливіше було те, що світ мовчав.

Буквально рік тому весь світ мовчав. Звичайно, деякі говорили, деякі мені просто вказували. Мовчало телебачення, мовчало все. І так хотілося в той час, щоб хтось кричав і сказав: зупиніться, хлопці, зупиніться, не треба воювати. Щоби хтось встав, і стільки людей не вмирало б.

Дорогі брати і сестри, сьогодні ми бачимо, що відбувається навколо нас. Я не хочу мовчати. Слово Боже каже, щоб ми піднімали голос за тих, хто не має голосу. Я

хотів би, аби ця війна зупинилася. Як пастор, як людина, я хочу сьогодні сказати, що засуджую цю війну! Засуджую цей напад і хотів би, щоб це зупинилося.

Сьогодні велике питання до всіх нас: ми за життя чи ні?», – наголосив Симонян.

ЗНАК ОСТАННЬОГО ЧАСУ?

«Навіть якщо я знав, що завтра світ буде зруйнований, я все одно посадив би яблуню».

Ці слова приписують Мартину Лютеру, батьку Реформації у Німеччині. Чи це справді сказав він, чи хтось інший, достеменно невідомо.

Кінець світу – завтра. Це жахлива думка ще кілька тижнів тому здавалася надуманою. Але це було до того, як російські війська ввійшли в Україну. До того, як рівень загрози ядерної війни зріс нечувано високо.

Євреї та християни зазвичай розуміють історію з точки зору старту і фінішної лінії. Життя – це не цикл постійних повторень. Згідно з Біблією, історія – це Його історія, Божою історією. Він розпочав це з початку світу і Він додасть фінальний розділ у той день, коли відновить творіння, яке ми залишили в руїнах. Між цими двома полюсами, як показує Біблія, Бог незбагненним чином залучений у справи людей.

Попри очевидний тріумф зла Він залишається вірним

Одного дня Він стане очевидним кожному. Мечі будуть перетворені на лемеші. Війна і смерть припиняться. Сльози будуть витерті з очей. Тим часом чи розуміють люди, особливо віруючі, що зараз відбувається? Котра година на світовому годиннику? Чи дає Біблія якісь підказки?

Є спокуса виривати уривки з контексту, наприклад, із книги Об'явлення і читати їх з точки зору сьогоденних катастроф, наприклад, війни в Україні. Для цього часто використовують Біблію, і люди не раз навіть вираховували точний день кінця світу,

але щоразу прогнози були помилковими.

Нас лякає невідомість. Запитайте когось, кому сказали, що в нього може бути смертельне захворювання; очікування результатів тесту значно тривожніше, ніж вивчення фактичного діагнозу.

Коли з'являється велика політична криза, люди відчайдушно прагнуть знати, що буде завтра. Немає нічого гіршого, ніж не могли дізнатися, що тебе очікує далі. Ми завзято намагаємось зрозуміти незрозуміле. Ми хочемо бачити повну картину та зрозуміти суть усього, що відбувається.

Деякі сучасні пророки користуються цією людською жагою до знання та розуміння. Вони подають своє особисте трактування Біблії щодо кінця світу, продаючи мільйони книжок у м'яких обкладинках. Вони дають втіху, показуючи шлях через хаос,

руйнування, та впевненість у тому, що щасливий кінець – не за горами.

Біблія стверджує, що щасливий кінець буде іншим. Інша річ, чи він буде скоро? Ми маємо повну картину. Але стверджувати, що ми розуміємо кожну її деталь та здатні вирахувати Божу часову шкалу, – це омана.

У Біблії немає також детального розкладу кінця, кульмінацією якого є ядерний Армагеддон, вона не дає однозначної відповіді, виправдані чи ні війна та насильство. Люди в стародавньому Ізраїлі були оточені сусідніми державами, готовими накинись на їхні землі і розширити свою територію. Були й регіональні сутички та війни. У Біблії читаємо: «І сталося по року, у час виходу царів на війну...» (2 Сам. 11:1). Деякі уривки з Писання навіть схвалюють

використання військової сили. З іншого боку, Ісус виступає проти насильства та помсти. Рання Церква була відома своєю пацифістською позицією.

Коли диявол запропонував Ісусу владу над світом, Він категорично відмовився

Не дивно, що люди тримають Ісуса подалі від справжньої політики (система політики або принципів, заснованих на практичних, а не на моральних чи ідеологічних міркуваннях).

Припустимо, що ми сприймаємо Євангеліє за чисту монету, оскільки воно викриває приманку нестримної влади, як сатанинську та руйнівну. А що, якщо ми виявили, що слова та дії Христа пропонують альтернативу танкам і ядерним боеголовкам. Було би складно уявити антагоністів на залитій кров'ю українській сцені, які складають зброю та разом читають Нагірну проповідь.

Яка альтернатива?

Що б ми не думали теоретично про пацифізм або виправдані військові дії, українська криза та її потенціал перерости в ядерну кризу – реальні.

Спокусою стають паніка або свідоме відмова від правди та бездіяльність

Мартін Лютер (чи хто б це не був) вказує на інший шлях. У той час, коли він копає яму, змішує ґрунт з компостом і добре просочує саджанець, він не думає про майбутнє. Він навіть визнає, що майбутнього може й не бути. Але зараз він сфокусований на поставленому завданні. Він не знає, чи дозріє дерево, чи доживе він до цього часу. Усе, що в нього є, – це надія. Саме надія на те, що наше «завтра» в Божих руках і сьогодні ми можемо бути спокійні, керує його діями.

christiantoday.com.

ЯК ПРОПОВІДУВАТИ ЄВАНГЕЛІЄ БІЖЕНЦЯМ: ПОРАДИ ПАСТОРА

З початком війни всі церкви активізувалися, щоб допомогти біженцям виїхати з гарячих точок та знайти притулок у безпечних місцях. Знайти транспорт та нічліг, подбати про харчування і теплий одяг – потреб безліч.

Як при цьому не змістити фокус із проповіді Євангелія? Пастор та місіонер із Молдови Василе Філат дав декілька порад. Разом із дружиною з початком війни в Україні він переїхав на Закарпаття, де сьогодні служить українським біженцям. Ось що він радить робити.

Не залишатися осторонь

Не думаймо, що наші потреби найважливіші. Вміймо бачити потреби ближніх. Христос вчить, щоб ніхто не шукав своєї вигоди, але щоб дбав про користь для інших.

У Діях святих апостолів читаємо, що Петро та Іван не мали грошей для потребуючого, але вони зіцпили його від хвороби. А потім, коли зібрався натовп подивитися на це чудо, апостоли почали проповідувати Євангеліє.

Так і ми всюди, де збирається гурт людей, повинні проповідувати Слово Боже. Це найважливіше. Ніхто з нас не знає, скільки людині залишилось жити на землі, але для

неї вкрай важливо, щоб вона опинилася в Царстві Божім. Це можливо лише вірою в Христа. Ісус сказав: «Я – дорога, правда і життя. Ніхто до Отця не приходить, якщо не через Мене» (Ів. 14:6).

Треба, аби люди зрозуміли, що того, що вони охрещені в дитинстві, замало, щоб потрапити в Царство Боже. Туди увійдуть лише ті, які визнали себе грішниками, покалися, вирішили стати учнями Ісуса Христа і виконують Боже Слово.

Просити в Бога сил проповідувати з усією сміливістю

Не потрібно боятися ніяких обставин і проповідувати всюди, де б не був. Якщо страшно – просити в Господа мужності.

Потрібно використовувати кожну мить. Навіть одна хвилина важлива. За хвилину можна встигнути сказати людям, що вони повинні шукати Божого Царства та правди його, увірувати в Христа і стати Його учнями.

Дехто думає: біженці залишаються лише на ніч, що можна зробити за ніч? Згадайте, що зробив за одну ніч у в'язниці апостол Павло – скільки людей покалися і хрестилися тієї ночі. Ми маємо нині екстрену ситуацію. Потрібно виходити з шаблонів, за якими ми працювали раніше.

Бути християнами, а не просто волонтерами

Так, ми волонтери – ми не беремо плати за своє служіння. Але насамперед ми хочемо, щоб люди побачили в нас Ісуса Христа. Ми – Його представники, Його армія. І маємо служити Йому, де тільки можна, скрізь проповідуючи Слово Боже.

Планувати проповідь

Щодня, перш ніж іти до людей, потрібно зібратися з командою на планування. Найперше варто проаналізувати якість і результати проповіді попереднього дня, а тоді спланувати проповідь на цей день.

Для перевезення, готування їжі та інших робіт варто залучати інших людей, а проповідники хай пильнують Слово.

Запустити процес учнівства

Людей, які прийняли Христа, потрібно закликатися вивчати Біблію і знайти церкву в тому місті чи селі, де вони залишаються жити на час війни.

Необхідно, щоб після покаяння було учнівство та хрещення, і неважливо, якщо це буде в іншій церкві.

Люди їдуть з місця на місце. Зробімо так, щоб у кожному місці була церква, щоб люди росли у вірі, а ми здобували більше людей для Царства Божого.

Підготувала Наталка Хвесик.

НА ВІЙНІ ПОТРІБЕН КОЖЕН

На війні фронтів декілька. Хтось воює зі зброєю в руках у місцях бойових дій, хтось день і ніч просить Всевишнього благословити й зберегти цих воїнів і пошлати Свою небесну допомогу, а хтось задіяний на фронті добрих справ: доставляє вантажі, медикаменти, вивозить із зон бойових дій людей, надає медичну допомогу, служить житлом і робить ще безліч інших діл, наближаючи перемогу.

Укrajнська Церква Християн Віри Євангельської використовує кожну можливість і кожну нагоду служити українському народові в дні воєнного лихоліття. Буквально з перших днів війни активно в працю включилися і брати й сестри з Івано-Франківського обласного об'єднання УЦХВС (єпископ Юрій Веремій).

Зокрема церкви задіяні в доставці продуктів, медикаментів, одягу, засобів гігієни в місця, де люди вкрай потребують такої допомоги. Вивозять людей з зони підвищеної небезпеки. Евакуювали дітей, у тому числі і вихованців Тлумачського центру опіки дитини «Рідна оселя» за кордон. Надають медичну допомогу. Такі потрібні сьогодні медикаменти отримали батальйони територіальної оборони в

Івано-Франківську і Богородчанах, івано-франківській авіапункт і Національній гвардії.

Продукти харчування, одяг, побутова хімія, дитяче харчування, постільна білизна, ковдри і подушки – вже звичний вантаж, який бусами розвозять для потреб військових і в області, і далеко за її межами.

Окремий пункт цього фронту добрих справ – прийом і розселення численних біженців, які часто прибувають мало не голіруч. Їх дуже і дуже багато. Наші церкви активно співпрацюють у цьому питанні з місцевою владою, на базі домів молитви організовують спальні приміщення, годують, надають всю необхідну допомогу.

Наш кор.

БОГ ЗАВЖДИ КОНТРОЛЮЄ СИТУАЦІЮ

Внаслідок бомбардування росіянами дитячої лікарні та пологового будинку в Маріуполі загинуло троє людей, у тому числі й маленька дівчинка. Про це 10 березня у своєму відеозверненні повідомив Президент України Володимир Зеленський.

Чому Бог допускає подібні звірства? Чому Він не зробить так, щоб не було війни? Ці питання буквально висіли в повітрі під час двох світових воєн. Тепер, коли знову нависли зловісні хмари взаємного винищення, питання, чому Бог допускає війни, все ще актуальне. Як і питання, чим усе це закінчиться.

Історії відомі різні причини воєн: ображена честь нації, гонитва монарха за славою, територіальні претензії, перерозподіл світових економічних ринків, монополії сировини тощо. Причиною сучасного конфлікту, як стверджує ворог, стала «денацифікація і демілітаризація».

Скептики кажуть, мовляв, коли все, що відбувається на землі, Бог не контролює, то який сенс вірити в буття Бога? Їхні твердження надзвичайно примітивні: «Якби Бог був, то Він, звичайно, не допустив би війни, але якщо криваві війни ведуться, значить, Бога немає»...

Той, хто знайомий з Біблією, ніколи не збентежить нааявністю зла у світі, яке проявляється у кривавих війнах, стихійних лихах, світових потрясіннях. Ті, хто читає Біблію, знають, що все це в Божому плані передбачено і «належить усьому цьому статися»...

На сторінках Біблії Бог відкриває віруючим людям не тільки минуле, але й майбутнє людства і говорить про це різноч. ясно й точно. Від Адама до «білого престолу» і від Едему до Нового Єрусалима усе, що вже сталося і що має ще статися, передбачив Бог.

Ось чому апостол Павло закінчує свій лист до солунян словами: «А про часи та про пори, брати, не потрібно писати до вас, бо самі ви докладно те знаєте...» Те саме пише й апостол Петро: «І ми маємо слово пророче певніше. І ви добре робите, що на нього вважаєте як на світильника, що світить у темному місці, аж поки зачне розвиднятися і світова зірниця засяє у ваших серцях» (1 Сол. 5 і 2 Петр. 1).

Мав рацію і той, хто сказав: «Якщо хочеш проникнути в майбутнє, не питай ворожок і не ворожи на картах, а розкрий Біблію, і ти будеш вражений тим божественним світлом, яке вона проливає на кожен історичний етап роду людського».

Біблія містить усі достовірні дані з усіх питань минулого, сьогодення та майбутнього людства, то де, як не в ній, шукати причини війни.

Біблія на це дає вичерпну й авторитетну відповідь. З неї ми дізнаємося, що поряд зі світом видимим існує світ, невидимий для тілесних очей, але реальний і дієвий. Біблія розкриває таємницю світового зла, розповідає про походження сатани та про його кінцеву долю. Біблія відводить чимало місця «ворогові душ людських». Лише в Новому Заповіті ми 35 разів зустрічаємо слово «сатана» (назва єврейська) і 35 разів – слово «диявол» (грецька). Цей розлучник людини з Богом і людини з людиною колись був прекрасним ангелом, «печаткою досконалості, повнотою мудрості та вінцем краси».

«Ти пробував ув Едені, садку Божому: усякий дорогий камінь на одязі твоїй... аж поки не знайшлася на тобі несправедливість... і ти прогрішив. Тому Я зневажив тебе, щоб не був ти на Божій горі, і погубив тебе, хоронителю Херувиме, з середини огнистого каміння» (Єз. 28).

«Як спав ти з небес, о сину зірниць досвітньої, ясна зоре, ти розбився об землю, погромнику людей! Ти ж сказав був у серці своєму: Зійду я на небо, повище зір Божих поставлю престола свого, і сяду я на горі збору богів, на кінцях північних, підіймуся понад гори хмар, уподібнюсь Всевишньому!» (Іс. 14).

Чи не він – той «змій стародавній», який спокусив Адама і Єву в раю і прирік людство на тисячолітні страждання? Так, це він! Чи не він поклав тіло Йова проказою? Так, це він! Це він, сатана, обмовив Йова перед Богом, позбавив Йова майна, дітей, дружини та друзів. Та буде «скинений той, хто братів наших скаржив, хто перед нашим Богом оскаржував їх день і ніч!» (Об. 12).

Чи не він зводив Христа «на гору високу, і за хвилину часу показав Йому всі царства на світі. І диявол сказав Йому: Я дам Тобі всю оцю владу та їхню славу, бо мені це передане, і я даю, кому хочу, її. Тож коли Ти поклонишся передо мною, то все буде Твоє!» (Лк. 4)?

Так, це той самий «бог віку цього», «спокусник», «звір і лжепророк», «лев рикаючий», «брехун і батько брехні», «спокусник», «князь світу цього», який нещадно терзає все людство упродовж століть.

Це він забрав людей від Бога і нацьковує їх одне на одного. Це він сіє кукіль, породжує розбрат, поширює нарікання, «викрадає посіяне слово», перешкоджає покаянню грішників, насаджує хибну релігійність, одягає вовків у овечі шкури, робить гріх все привабливішим і доступнішим, посилає в серця людей сумнів і заливає землю сльозами та кров'ю.

І нині сатана знайшов собі вірних союзників. Підкоривши людей своїй волі, він готується до втілення антихриста. Ще в Едемському саду Господь сказав сатані: «І Я покладаю ворожнечу між тобою й між жінкою, між насінням твоїм і насінням її. Воно зітре тобі голову, а ти будеш жалити його в п'яту» (Бут. 3). Ворожнеча увійшла у світ як наслідок гріхопадіння прабатьків. Ця ворожнеча почалася в сім'ї Адама та Єви: Каїн виявився вбивцею, Авель – мучеником; перший – у владі везельвула, другий – спадкоємець вічної слави.

Такі ж чіткі контрасти спостерігаємо і в нащадків Адама: у сім'ї Авраама – Ісак та Ізмаїл, у сім'ї Якова – Ісав та Яків, у сім'ї Якова – Йосип та його брати. Можна навести багато інших прикладів, які показують, як упродовж історії людства червоною ниткою проходять представники «насіння жінки» і «насіння змія» і як два ці табори ведуть постійну війну між собою.

Після першої на землі відкритої «війни», першого поховання та перших материнських сліз Бог утішив наших прабатьків: послав їм Сифа. «І сина вона породила. І назвала ймення йому: Сиф, бо Бог дав мені інше насіння за Авеля, що забив його Каїн» (Бут. 4). Мабуть, сатана думав, що, розправившись з Авелем, виведе від його старшого брата численне потомство і в найкоротший термін заселить землю «каїнами». Але він не знав Божих планів.

Для спасіння людського роду Господь покликав Авраама і сказав: «Благословляється в насінні твоїм всі народи!» Що це означало? Апостол Павло так пояснює цю обітницю Божу: «Авраамові дано було обітницю та насіння його. Не сказано: і нащадком, як би про багатьох, але як про одне: і насіння твоєму, яке є Христос (Бут. 12, Гал. 3).

Відповідно до Божих обітниць і пророцтв, Христу

належало з'явитися у світ, щоб визволити нас від рабства ворога. «Насіння жінки» мало вразити сатану в голову, розтрощити голову змія. Бог виконав ці обітниці: коли настала повнота часу, Бог послав Сина Свого Єдинородного, Який народився від жінки і засудив гріх у тілі, щоб були виправдані всі, що живуть не за тілом, але за духом (Гал. 4, Рим. 8).

Втілення Христа, або, іншими словами, Боготілення, змінило русло людської історії. У Христі Бог зробив абсолютно все для спасіння роду людського. Він відкрив нам Своє Батьківське любляче серце і показав нашу повну духовну неспроможність, що заслуговувала на загальну вічну загибель. Він допоміг людині проникнути в таємницю світового зла і зрозуміти великий сенс продовження людського роду. Стражданнями на Голготі Він сплатив наш безмірний перед Богом борг. Через наше покаяння Він відродив нас до життя вічного, через Духа Святого посвятив у глибокий сенс віри, відкрив призначення Церкви – вісниці благодатного спасіння і дав нам світлу надію вічного блаженства.

Але «Господи, хто повірив тому, що почув був від нас?»... «(По всій землі їхній голос пішов, і їхні слова в кінці світу!» (Рим. 10). Спасіння вірою в Христа як єдиний шлях до визволення від влади сатани людство не прийняло, а зневажило. І, відкинувши Христа, опинилося в безвиході.

Звичайно, довготерпіння Боже ще не вичерпалося і «милосердя Його до нас оновлюється щоранку». Христос і сьогодні продовжує закликати людей до покаяння, але не завжди так буде, бо близький усьому кінець. Князь світу буде вигнаний геть... Бог незабаром потопче сатану під наші ноги. Незабаром настане суд Божий, «день Господній, великий і страшний», після чого одні підуть на вічні муки, а інші – в життя вічне.

Знаючи, що час короткий і година розплати близька, сатана готується до рішучого бою. Замінюючи одну систему правління іншою, він бачить свій порятунок у здійсненні ідеї світового правління. За пророцтвами Святого Письма, панування настане з приходом антихриста. Але й ця остання ставка сатани буде програна.

Отож якщо Бог за нас, то хто може бути проти нас!

Олег Карпюк.

«Бог бачить все і відповідає так, що не сховаєшся. Немає такого бункера, де можна сховатися від Божої відповіді. Навіть якщо ви знищите всі наші українські собори і церкви, ви не знищите нашу віру! Наша щира віра в Україну і в Бога!»

Володимир Зеленський
Президент України

Харків

Так далі не можна! Це нестерпно! Місто стирають з лиця землі. Вибухи не вщухають ні вдень, ні вночі. Страх. Навіть не страх, а незрозумілий жах паралізував кожну клітинку виснаженого тіла.

Олена схопила документи. Зупинилася на мить. Здрігнулася і в істеричному

риданні підійшла до ліжка. На ліжку лежали батьки. Обоє – інваліди. Підняти їх та кудись везти немає жодної можливості. Вона впала на коліна і прошепотіла: «Мамочко, любя, вибач!».

«Ленка! Швидше! Біжи! Все буде добре!» – обізвався хрипко батько. Мати беззвучно плакала.

Вона зачинила двері й побігла вниз сходами.

Три дні виснажливої дороги... Переповнені поїзди, забиті вщерть автобуси,

ТРИ НЕВИГАДАНІ ІСТОРІЇ

нескінченні черги... Чужа країна... І начебто мирне небо над головою...

А всередині пуста... І жити з цією пусткою нестерпно... Серце залишилося там, у рідному Харкові... І ця вбивча поро- жнеча забарвлена у свинцевий колір провини. Там, у воюючому місті, її безпорадні тато та мама. Вони там, а вона – тут...

Ірпін

Цей будинок пастор Петро зводив сам. І коли кажуть: «Я кожну цеглину цього будинку в руках тримаю» – це якраз про нього. Великий будинок! Гарний! Дорога до будинку нова! Сосни у дворі височені! Небо блакитне-блакитне!

І людей завжди у цьому будинку – не перерахувати. Дітлахи піросли. Син невістку привів. Донча – зятя. Внуків повно. А гостей ще більше! Це ж Ірпін. Столиця поряд. Усі їдуть погостювати. І кожному в цьому будинку раді. І кожного цей будинок зустрічав привітністю та гостинністю. Зустрічав...

А сьогодні всі, хто був у цьому будинку, дивляться на одну бісову фотографію. На фото – чорні руїни. Ось на що

будинки перетворили «визволителі». Дивляться і – не вірять. А потім, коли доходить, що так воно і є, починають плакати. Адже немає тепер дому. Зруйнували. Немає більше дому!

І Петро на чужині дивиться і не вірить. Знову дивиться і плаче, хоч і знаку не подає, серцем плаче, душою риде...

Немає більше дому. І він уже старий. Та й війна ніяк не закінчується.

Суми

Вісім років Вадим молився за мир в Україні. Вісім років! І не просто вдома молився, на сон грядущий. Щодня приходив на центральну площу міста, відкривав Біблію, читав голосно, пояснював тим, хто слухав, а потім молився. Молився та вірив, що звільнять Донбас. Вірив, що Крим знову буде українським. Вірив, що житимемо безпечно на чудовій землі, яку дав нашому народові Бог. І так щодня Вадим, можна сказати, чинив молитовний подвиг. Але замість мирного неба побачило місто Суми грізні ракети «братського» народу.

Затремтіло місто, затряслося, забилося в підвали сирі й холодні. І почалося інше життя – життя за сигналами сирен. Несамовито вие сирена, біжить Вадим у підвал. А там людей – не перелічити.

Тремтять. Смерть блукає вулицями. Дихає у вікна та двері. І від подиху її будинки чорні стають. Як же тут не боятися!

І хоч страшно Вадиму, хоч млосно від обставин воєнних, кріпиться до людей: «Помолимося!». Моляться всі. І проповіді слухають уважно. А як інакше, коли таке лихо Господь допустив. Війна. Бомбардування. Загибель. Блокада. Ось-ось голод почнеться.

Хто б міг подумати, що у двадцять першому столітті таке можливе?

– Може, поїдеш? Допоможемо. Прилаштуємо. Начебто зелений коридор відкривають, – пропонують йому.

– Та як я поїду? У мене тут церква! Не можу я їхати! – відповідає пастор Вадим.

Капітан, як кажуть, залишає борт корабля останнім... Або не залишає зовсім... Залишається на кораблі...

– Дурень! – чути збоку. – Борт вже з пробіями! На що сподіваєшся?

То де тут Господь, ви мене запитаете? Мабуть, дуже хотілося вам почути happy end кожної з цих історій. Каюсь. Та не можу писати замовлені історії з happy end. Радий би, та не виходить.

Але питання те в повітрі висить. Де ж тут Господь?

Скрізь – відповім я – скрізь Господь! У тому болі, який ми здатні відчувати.

У тих сльозах, які ми витираємо, молячись.

І в нашій скорботі про глупоту нашу і гріхи наші.

І в жалі про те, що багато речей сприймали як належне.

І в бажанні допомогти тим, хто терпить більше лиха, ніж ми самі.

Всюди Господь! Господь у нездійсненному прагненні того, щоб правда перемогла над брехнею.

Господь у мріях про те, щоб бути вільними людьми у вільній країні.

А найбільше Господь – у тендітній надії, за яку, мов за соломинку, відчайдушно намагаються вхопитися і Олена, і Петро, і Вадим, і ти, і я.

Елісей Пронін.

«УСІМ, ХТО ЖИВИЙ»: КРИВАВЕ СВАВІЛЛЯ РОСІЙСЬКИХ СОЛДАТ В МАРІУПОЛІ

«Добрий ранок всім, хто живий...» – з цих слів почав свій відеоблог служитель Геннадій Мохненко, який залишився з командою допомагати в Маріуполі. Його слова відображають реальний стан речей, адже через несамоовиту агресію росії Маріуполь став містом виживання.

Події останніх днів в Маріуполі жахають своєю жорстокістю. Російські снаряди безупинно гатять по місту, кожні пів години. За 12 діб блокади міста, за попередніми даними, російські війська вбили 1582 мирних жителів. Ще понад 200 тисяч маріупольців вже тиждень живуть у підвалах, без електрики, світла, води. Через те, що окупанти обстрілюють дороги, до людей не доїжджає така необхідна допомога: ліки, їжа та вода. А обіцяна тиша, аби жителі могли евакуюватись, виявилась ще однією брехнею. Евакуацію довелось скасувати. Втративши свій дім, частина містян живе в церквах. Ще 86 громадян Туреччини, із них 34

дітей, ховаються в укритті на території мечеті.

На цьому список злочинів окупантів не припинився. Відомо, що вони захопили пастора Михайла Резнікова та батька десятих дітей Андрія Фоменка, які поїхали за продуктами для церкви. А внаслідок скидання бомб загинуло п'ятеро християн: Сергій Савельєв, Рома Савельєв, Микола Семикін та ще двоє. Вже не кажучи про всіх тих постраждалих, чий імена ще не стали публічними.

Прохання про друзів та родичів, які перебувають в Маріуполі, захлинули церковні чати: «Друзі, дуже прошу молитовної підтримки за [ім'я приховане] і за Маріуполь, – пише В. про друга у чат своєї церкви. – Щойно з ним поговорив. Він живий, слава Богу. А їхній будинок знесло, дачу другий поверх знесло. Сусіди лежать мертві. Просив писати і просити про зелений коридор для Маріуполя, у тому числі англійською мовою, там жажіття повне...»

Попри ці обставини християни Маріуполя продовжують служити людям. Вони усвідомлюють смертельний ризик свого перебування в місті та пересування ним. Проте глибоке переконання в тому, що церква повинна активно допомагати в час кризи, спонукує їх до героїчних вчинків.

За кермом служитель Геннадій Мохненко, за ним – жінка, яка з усмішкою полегшення обіймає дитину. Це одне з відео, яке пастор публікує на своїй сторінці фейсбука, аби інформувати аудиторію про стан речей в його місті.

«Вагітна жінка, який народжувати через три дні, – пише він, – з півторарічним малюком на руках... Вивозимо під гуркіт російських гравців... Наша капеланська команда збилася з рахунку, але вже понад 700 людей ми вивезли з екстремально небезпечних місць».

Церква пастора Михайла Резнікова,

який сам наразі перебуває в полоні окупантів, дала прихисток близько 250 людям, які втратили внаслідок обстрілів своє житло. Вже не кажучи про інші громади міста, які намагаються з усіх сил бути світлом для людей навіть в умовах суцільної пітьми.

Маріуполь зараз як ніколи потребує всебічної допомоги українців. Йдеться і про бій за територію від пазурів окупантів, і про гуманітарну допомогу, і про прихисток тим, хто втік, і про молитви та інформаційний супровід, аби боротися з російськими фейками, якими наповнений інфопростір.

Маріуполь – це Україна. Це земля, де російський загарбник намагається вчинити геноцид українців. Це місто, яке потребує посилення молитов та допомоги.

Скільки б не тривала ця війна, Маріуполь назавжди залишиться свідком росій-

ської жорстокості. На будь-який аргумент ворога, що він не вчиняв злочини проти українців, відповідь коротка: «Маріуполь». Якщо хтось коли-небудь знову згадає міф про «братські народи», відповідь буде коротка: «Маріуполь». На суді людському та земному проти диктатора росії звучатиме поміж інших злочинів: «Маріуполь».

Стоїмо в проломі за нашу землю! За Маріуполь! За Україну!

ГНІВАЙТЕСЬ, ЗАХИЩАЙТЕСЬ, ЛЮБІТЬ!

Гнів. Багато гніву. Будь-яка новина сьогодні супроводжується гнівом. Багато взаємин сьогодні наповнені гнівом. Політика повна гніву.

Хтось гнів забороняє. Хтось – пригнічує. Хтось не осмислює. Хтось не контролює. Хтось – сублімує. І я сьогодні точно в останній категорії.

Біблія дає нам численні приклади гніву, який був абсолютно правильною і до вподоби Божою реакцією.

Ісус гнівався на фарисеїв за їх жорстокосердя.

Ісус гнівався на торговців, які перетворили храм на торговий.

Псалми показують, як Бог гнівається щодо за гріхи і беззаконня людей (Псалом 7, наприклад).

Неемія гнівався на багатих ізраїльтян, які тиснули на тих, хто відбудовував міські мури.

Мойсей розгнівався, коли зійшов з гори Синай і побачив, як люди поклоняються золотому тельцеві.

Є безліч інших випадків, коли Божий народ чи пророки гнівалися через несправедливість або непослух людей Божого.

Врешті-решт навіть Павло наказує нам гніваючись, не грішити. І цим стверджує, що нормальне людське життя супроводжується гнівом. Павло не наказує його пригнічувати, але навчає правильно виявляти свій гнів.

Християнам потрібно навчитися

гніватися правильно. Це звучить радикально, але, однак, це не повинно бути важким для розуміння моментом. Частина християнського життя – це зміна в образ Христа. Прагнення відображати Бога і Його характер у своєму житті.

Очевидно, що одна з форм прояву характеру Бога-Отця та Ісуса – це гнів. Якщо ти не гніваєшся на несправедливість, нечестя, зло і насилля, – то ти не такий, як Бог. Як Ісус.

На жаль, у деяких християнських колах з інфантильним емоційним інтелектом гнів – це табуована емоція. Для таких людей християнство – це їзда на рожевому поні веселою безпечною, буддистською відірваності і милих елейних посмішок псевдосимпатії до всього. Та не вміючи гніватися, вони не вміють і любити. Тому в товариствах, де гнів заборонений, немає і любові. Чому? Тому що гнів насправді – це форма любові. Тієї чи іншої мірою гнів – це наша реакція на те, що піддає небезпеці те, що ми любимо.

Гнів – це любов у дії, яка захищає те, до чого нам справді не байдуже. І можна просто захоплюватися сьогоднішнім гнівом українців, в яких багато гніву, тому що багато і любові. До своєї Вітчизни, своєї землі, своєї національної ідентичності, своїх близьких, яких вони захищають.

Однак гнів мусить мати межі. Вийшовши з-під контролю, він може перетворитися на нерозсудливу помсту. Гнів мусить зупинитися на межі встановлення справедливості і захисту об'єкта своєї любові. Гніваючись, не грішіть.

Тому, українці, гнівайтесь, захищайтесь, любіть!

КОЛИ МІЙ СИН ПІДРОСТЕ...

Коли мій син підросте і запитає, хто Той Бог, у Якого я вірю, я розповім про Степанівну, яка спакувала в пакет з АТБ закрутки. «З'їсте, хлопчики, а скляччям від банки шматуйте обличчя звірів», – казала вона, повна віри в чужих синів, і тупця залишки грошей у жмутку.

Про Віктора, який будував вісім років дім, а коли влучила ракета і дім згорів, він рішуче пішов у найближче сховище багатоповітряки: «Збирайте дітей, буду вивозити вас поміж руїни дворів, допоки в мене лишилася ціла автівка».

Про Артема, який усе, що заробив на замовленні життя у своєму ІТ, надіслав Оксані, що замовляє броніки, поки спить малюк, з яким вона переховується по кілька разів на добу в укритті і здригається на кожен гуркіт, на кожен звук.

Про Андрія, в якого четверо малолітніх дітей, яким ще рости й рости, і який відвіз їх в глухе село в Богом забуту хату. «Не бійся, кохана, мишей, вітру і самоти, фронт твій тут, мій фронт там – мусимо воювати».

Про Світлану, випускницю фізмату із

позивним «Гроза», яка тягла на собі пораненого Андрія три кілометри полем.

Про стареньку бабцю Марію, яка пекла хліб, заливаючись сльозами: «Війна, діточки, то біда велика, а голод – велике горе».

Про кожного, хто стояв зі зброєю, кому не забракло духу, про тих, хто з-за кордону любив Україну ділом.

Кожного, хто не допустив мародерства, хаосу і розрухи, хто душу поклав і тіло.

Коли син запитає, хто ж із них усіх Бог могутній, Який рятує від болю, холоду, голоду і зневіри, я скажу йому: «Сину, запам'ятай на майбутнє: Бог є в кожному, в кого ти віриш!».

Мирослава Ільтьо.

НЕ ОСУДЖУВАТИ, А ЗРОЗУМІТИ

Сьогодні зустріч біженку, з тих, про яких кажуть, що «приїхали тут, все їм не так». Такого валу людей на Львівському вокзалі я не бачив давно, їх помік не закінчувався. Дорога, площа, підземні переходи забиті людьми. Емоції у всіх зашкалюють, але назагал всі дуже стримані та ввічливі.

На сходках перед забитим людьми переходом якась літня жінка з двома торбинами і великою синьою валізою претензійно кричить: «Где волонтьери, дайте мне волонтьора». На неї здивовано оглядаються всі, вона повільно пробивається з тим до виходу в місто. Я відстав за черговою телефонною розмовою, потім виявилось, що через зал виходити не можна, випускають навколо через перон. Поки добрів до сходів – стоїть та сама жінка, знов волає-вимагає волонтера, валізу вона сама не витягне.

«Якщо ви будете так поводитися,

з вами ніхто не буде мати справи. Попросіть – і вам допоможе кожен. Винести вам валізу?». Вона боялася віддати валізу, в одній руці несла свої дві сумочки, другою таки трималася за валізу, поки я її витягав наверх. Йшла дуже повільно, не орієнтувалася на вокзалі взагалі.

– Звідки? – питаю.

– З Харкова. Я боюсь вокзалов.

– Усі ваші цілі?

– Син поранений на фронті. Не знаю, чи живий, три дні без зв'язку. На його прохання іноземний приятель вивіз на поїзд, відправив до свого друга у Львів, має зустрічати.

– Як їхали?

І тут в жінки починається істерика, вона починає ридати і розказувати, як вони їхали в з Харкова до Львова – 19 людей в одному купе, переважно жінки і діти, в сусідньому – 17 людей, у коридорі стоячи їхали чоловіки. Коли вона розказувала, як за місце сісти в купе побилися вагітна на останніх тижнях і мама з триденною (!) дитиною, накрило і мене.

Питної води в поїзді бракувало, до туалетів не дійти, люди бояться вночі включити будь-яке світло в вагоні,

щоб не порушити світломаскування і літаки не помітили поїзд... Як тільки хтось пробіє засвітити телефон, на нього накладаються всі. У місті купа сепарів і навіть бомби не помагають їм вставити мозок на місце, і вони сидять, чекають.

Я міг лише її обняти і слухати, вона виплакалася, пішли...

Звів її вниз, напоїв кавою, віддав тому, хто її зустрів. Жінка нікому і нічому не вірить, валіза – це все, що в неї лишилося від «того» життя, агресія – це її спосіб самозахисту, не більше.

Я це все до того, що перш ніж осуджувати, варто зрозуміти, що витримали ці люди, з якими психологічними травмами і в якому стані вони приїжджають. Хай Бог милує опинитися в їх шкурі.

Багато з тих, кого я там бачив, приїхали в нікуди. Вони не знають, куди далі. На вокзалі є добре організовані пункти з напоями, їжею інформацією, місто працює, щоб прийняти цих людей, але масштабу вражає. Значний частині приїжджих не буде куди повертатися, і це теж треба пам'ятати.

Святослав Павлюк.

МОЛІТЬСЯ ПРАВИЛЬНО

Я часто чую сьогодні заклик «молитися за мир в Україні». Тим, хто до цього закликає, хочу нагадати: мир в Україні був, поки сюди не прийшов «руський мір».

Не треба бути пацифістами і закликати мир у всьому світі. Заберіть російські війська з вулиць України, і ми знову матимемо мир на наших вулицях і в нашому небі.

Рашисти – російська армія – принесли стільки болю і страждань українцям, що тепер всім Церквам Росії треба просто стати на коліна й

вимолювати в Бога прощення за пролиту кров українського народу, а не просто просити миру.

Росія – це агресор, вона вбиває українців. Чи вистачить духу в російських Церквах визнати цей злочин і покаятися перед Богом у всіх злочинах?

Проявіть нарешті мужність і смирення перед Богом, принесіть покаяння перед українським народом і Богом, Який бачить і чує все! Знаю, мій Бог не промовчить.

«Оце ти робив, Я ж мовчав, і ти думав, що Я такий самий, як ти. Тому буду картати тебе, і виложу все перед очі твої!» (Пс. 50:21).

Марина Подорожна.

ПРОДОВЖУЄМО РОЗРИВАТИ НЕБО ПАЛКИМИ МОЛИТВАМИ

Якби ми в повноті і аж до фізичного відчуття знали Живого Бога, знали хоча б щось, але глибоко, про Його характер (а це наслідок вдумливого, спрагло-го читання Біблії і щирого спілкування з Ним) і усвідомлювали хоч трохи Його сили та можливостей (бо якби усвідомлювали всю і все – ми б не могли стояти на ногах), – жодне слово гнило ніколи б не виходило з наших уст.

Він бачить, як нам страшенно болить, як ридують наші душі і як ми готові використовувати все,

що під руками/на язиці. І Він розуміє.

Та не забуваймо, що, окрім того, що Він співчутливий, ніжний, люблячий

Тато, Він – Святий, ревний і грізний.

На наших очах відбувається священне таїнство. Після понад 30 років потуг криваво й нестерпно боляче народжується нарешті єдиний, вільний, могутній народ.

Після перемоги ми зберемо всі свідчення надприродного захисту наших воїнів, мирних жителів та інших чудес. І всі будемо цим дуже здивовані. Після перемоги ще раз вклонимось до землі нашим воїнам. І прославимо Бога.

Олеся Банах.

«ЗМІЦНЯЙМОСЯ ГОСПОДОМ ТА МОГУТНІСТЮ СИЛИ ЙОГО» – ЯК ЦЕРКВИ НА ВОЛИНІ ТА РІВНЕНЩИНІ СЛУЖАТЬ БІЖЕНЦЯМ

Раптовий напад рф на Україну ще більше згуртував українців. Християни віри євангельської одними з перших відгукнулися і самоорганізувалися у волонтерські рухи. При обласних об'єднаннях відразу були створені координаційні центри.

Координаційна Рада, що була створена в перші дні війни і діє при багатьох обласних об'єднаннях УЦХВЄ, ставить перед собою завдання організовувати взаємодію церков в областях під час евакуації. У тому числі ефективно реагувати на потреби людей, вивозити і розміщати переселенців, здійснювати збір і надання гуманітарної допомоги постраждалим.

Наприклад, на Волині церква «Сіон» в м. Луцьку організувала волонтерську роботу на пункті пропуску Устилуг-Зосін, щоб послужити людям, роздаючи гарячу їжу.

Церкви «Спасіння» та «Христа Спасителя» з м. Луцька цілодобово готові надавати притулок, сховище, ліки та їжу всім, кому це необхідно.

Брати та сестри з сіл Чемерного і Дового Рівненської області збирали продукти харчування, частина з яких вже завантажена на Харків, інша буде відправлена наступними рейсами.

Громада села Карпилівки за годину збрала біля дому молитви до десяти тонн продуктів і різних побутових речей для вимушених переселенців з Києва.

«Наші люди в багатьох містах сьогодні нужденні і налякані. Вчора ввечері я повернувся з-під Києва з людьми, яких змогли евакуювати. А сьогодні зранку вже знову в дорозі до Києва, там брати просять продуктів. Скільки змогли за ніч зібрати – веземо кількома машинами. Багато людей просять, щоб їх забрати звідти. Будемо

вивозити по можливості, – каже пастор церкви с. Карпилівки Володимир Бричка. – Для когось ночі довгі, а я вчора повернувся з Києва о 23:00 з 40 жіночками і дітками в село. Деякі з них навіть своїх чотириліпих друзів вивезли. Назад брати з Глиного загрузили зо дві тонни продуктів і від нашого села зо дві. А сьогодні з братами з Сарн від місії «Глорія» відвезли чотири буси продуктів та одягу і знову евакуювали до 40 людей, серед яких десяток дітей. Це майже 10 годин їзди до Сарн об'їзними сільськими безпечнішими дорогами. Дубно, Глинне, Познань також вже збрали продукти і готові служити транспортом».

Рівненський штаб гуманітарної допомоги при обласному об'єднанні УЦХВЄ теж продовжує працювати в двох напрямках: допомагати людям, що евакуюються, та формувати й відправляти допомогу в райони, де почалася гуманітарна катастрофа.

З березня зусиллями Рівненського об'єднання було завантажено та відправлено на Київ 15 бусів із допомогою. «Ми потребуємо вашої підтримки, тому що в людей, які потрапили в складні життєві обставини, є багато потреб», – звернувся старший пресвітер Рівненського обласного об'єднання УЦХВЄ Олександр Коток до членів церков.

«Допомога людям, що постраждали від війни, – це новий формат служіння, яке ми розпочали на початку війни. Ось щойно завантажили два автомобілі, які зранку відправляться на Харківщину. Нехай Господь проведе безпечною дорогою!» – каже пастор церкви Святої Трійці з Рівного Павло Мельник.

Тимчасово змінила формат служіння і Рівненська духовна семінарія та академія. Ректор Олександр Трофімчук на сторінці закладу написав: «Продовжуємо молитися за Україну, навчати/проголошувати Слово Боже, щоб пнаближались до Бога і спасалися

люди. На базі семінарії підготували також базу для ночівлі і збору та відправки продуктів на Київ».

У всіх містах церкви ХВЄ приймають біженців, годують, шукають місця для ночівлі приїжджих. Пастор Анатолій Славинський повідомив, що підвальне приміщення церкви Христа Спасителя в м. Костополі підлаштоване для прихистку біженців у разі небезпеки, повітряної тривоги: «Ми підготували необхідні умови, забезпечили захист вікон мішками з піском. Тут люди можуть отримати прихисток, переночувати, відпочити, а також поїсти, випити гарячого чаю, кави. Надаємо як домедичну допомогу, так і духовну підтримку служителів у спілкуванні і молитві».

Церква ХВЄ м. Радивилова організовує збір продуктів, співпрацюючи з Радивилівською ОТГ. Щедро відгукуються на заклик про допомогу церкви Деражного, Дубна, Здолбунова, Млинова, Острога та інших міст і сіл. Місцева громада в Сарнах обладнала 30 місць для нічлігу, годує людей, працює також як перевалочний пункт для біженців, які прямують до Польщі.

Старший єпископ УЦХВЄ Михайло Паночко звернувся до християн України зі словами підбадьорення: «Зміцняймося Господом та могутністю сили Його, щоб могли ми дати опір дня злого! Іде духовна і фізична війна. Ми покликані, передусім, вести духовну війну. А для цього необхідно зодягнути в повну Божу зброю.

Це особливий історичний час для України. На нашу країну напав ворог, об'явив війну. Але не варто панікувати, довіряймо Богові! Бог нас не залишить і не покине! Бог захистить Україну!».

Молімося за нашу армію, за воїнів. Просімо, щоби Господь давав їм мужності, бо вони захищають сьогодні нашу землю. І ми всі разом, як християни, продовжуємо тримати їх на руках молитви.

Підготував Олександр Геніш.

ЯК ПЕРЕЖИТИ ВІЙНУ

Їсти. Бажано збалансовано, вчасно, спокійно і без новин.

Спати. Знаю, що важко, але треба. В ідеалі навіть довше, ніж до війни.

Дихати. Особливо в критичних ситуаціях. Просто дихати.

Більше церкви і молитви. Навіть якщо важко зосередитися. Треба тільки зайти в храм або скласти руки до молитви. Усе інше зробить Бог. Коли ми робимо до нього крок – Він до нас робить десять.

Робити корисні справи. Маленькі чи великі, скільки можливо. Але так, щоб не розрядити батарейку до нуля. Відмовитися від бажання допомогти всім і у всьому. Ми – лише люди,

а не супергерої. Зосередитися на головному і довести справу до кінця.

Підтримати тих, кому важче, ніж нам. Найбільша увага – воїнам і матерям з малими дітьми. Їм найскладніше пережити цей час. І знову ж таки, неможливо допомогти всім. Достатньо кільком найближчим.

Знімати стрес. Гаряча ванна, фізичні вправи, робота руками. Список можна продовжувати на будь-який смак. Зберегти щоденні звички. Зарядка, кави з собою чи будь-що інше, що робили раніше.

Готувати їсти і прибирати в хаті. Чудово розвантажує мозок. І для сім'ї корисно.

Виділити собі час «без смартфонів». Дозувати новини. Старатися не поширювати негатив, ненависть і злість. Звільнятися від них екологічно.

Постити потрібне, корисне або

мотивуюче. А не все підряд, ще й фейки.

Не критикувати тих, хто поїхав з країни. І тих, хто залишився, але нічого не робить. І тих, хто робить, але не те. І тих, хто робить те, але не так. Взагалі нікого не критикувати. Кожен там, де має бути. А судити – не наша компетенція.

Тримати холодильник повним, тіло – доглянутим, одяг чистим, а телефон зарядженим. Нічого складного, а додає спокою.

Спілкуватися і зустрічатися з рідними. Говорити про свої переживання. Обійматися. Цілувати. Частіше виявляти свою любов.

Довірити себе, своїх рідних і країну Богові. Відчувати внутрішній спокій. Поділитися ним з іншими.

Загалом, щоб пережити війну, треба жити. Отож не зупиняємось!

Ірина Яремчук.

«НЕ ТАКІ» РОСІЯНИ

Як можна здогадатися із заголовка, мова піде про росіян, які не підтримують злочинну політику їхнього нацлідера, а за сумісництвом – і військового злочинця. Можна не сумніватися, що з кожним днем «не таких» росіян, які виступають «за мир і за все найкраще», буде все більше, а так званих «путіністів», відповідно, все менше. Так, як це відбувалося в Німеччині, де після поразки в Другій світовій війні дес'я «поділися» прихильники нацистської ідеології. От лише причиною такої «метаморфози» стало не усвідомлення злочинів тодішнього правлячого режиму, а банальне зубожіння, яке стало наслідком руйнівної поразки у війні. Щось подібне очікує і рф.

«Не такі» росіяни, між іншим, вже почали з'являтися. Завдяки інтернету чи просто пікетам на вулиці вони начебто привселюдно заявляють про неприпустимість розв'язаної війни і не згодні з політикою кремлівського режиму. Виглядає одночасно приємно й огидно. Приємно через те, що, попри тоталітаризм, який давно склався в рф, люди висловлюють свою думку, що суперечить лінії влади, а огидно – через те, що війна рф проти України триває вже дев'ятий рік, а вони тільки зараз це зуміли побачити... Війна триває не тільки в Україні, але і в Сирії, а також ще в багатьох кутках планети, куди змогла запустити свої шупальці рф.

Саме рф, а не її нацлідер, кремль, правлячий режим чи ще якісь слова чи словосполучення, за допомогою яких звичайні російські обивателі намагаються сховатися від сумних реалій, що їхня країна є всесвітньо

ціною великих страждань і сотень смертей кримінальний режим Януковича, а потім відбити російську агресію. Агресію, яку протягом восьми років не змогла побачити просто абсолютна більшість «не таких» росіян.

Лише загроза зміни звичного способу життя, безробіття, дефолту, тотального зубожіння і великої вірогідності виникнення війни вже на території самої рф так чи інакше підштовхує пересічних росіян якось задумуватися та вживати певних заходів. Зокрема, начебто привселюдно заявляти про неприпустимість розв'язаної війни і висловлювати незгоду з політикою кремлівського режиму.

Що ж, це їхня приватна справа. От лише «прозрівати» вони почали запізно. У них було вісім років, аж вісім років, щоб запобігти реальній бігні, яку розв'язали на території України російські терористичні війська. «Не такі» росіяни цього не зробили. Певно,

визнаним агресором. І особисто їм, як громадянам країни-агресора, доведеться відповідати і розплатуватися за її злочини. І світові байдуже: хочуть вони це визнавати чи ні, все одно доведеться платити.

Звичайно, у таких випадках роздаються голоси про те: а що могли зробити «прості» росіяни? Відповідь на це запитання дають самі українці, які свого часу змогли повалити

чимось зайняті були. Ну що поробиш, а тепер українці зайняті усуненням наслідків нашої російської орди, і їм немає особливо діла, як «не таким» росіянам жити в умовах колапсу російської економіки.

«Не обманюйтесь: Бог зневаженим не буває. Що посіє людина, те й пожне» (Гал. 6:7). Певно, настав час рф і його жителям пожинати посіяне.

В ЕПІЦЕНТРИ – ЖИТТЯ

Третій тиждень війна – в епіцентрі думок.

Третій тиждень – а наче третій рік, чи десятиліття, чи вічність...

Це розриває серце, цей біль – нестерпний.

Серце треба берегти – адже нам ще розбудувати Україну.

Тому геть війну з епіцентру. Хай там буде життя – світле, таке, яким його задумав Творець.

Як це зробити?

До неможливості просто: у молитві сказати: «Ось я, Господи. І ось моє життя. Віднині воно належить Тобі. Пануй у ньому».

Це не зупинить війну в Україні, але

захистить ваше серце. Бо якщо на престолі серця панує Ісус, без волі Його і волосина вам з голови не впаде (Ісус Сам так сказав).

І смерть вже більше не страшна. Це тільки мить переходу у небесні оселі, де чекає Отець. Вірю, Він вже зустрів там душі наших загиблих захисників і дітей – вони тепер у вічній безпеці. І ми ще з ними зустрінемося.

Та тільки уявіть, як зміниться наша країна, коли Ісус пануватиме в серцях усіх українців.

Це – шлях до перемоги. Добра над злом. Світла над темрявою. України над Московією. Життя – над смертю.

«Поправді, поправді кажу вам: Хто слухає слова Мого і вірує в Того, Хто послав Мене, життя вічне той має і на суд не приходить, але перейшов він від смерті в життя» (Івана 5:24).

Людмила Бендус.

ДЕПАРТАМЕНТ ОСВІТИ УЦХВЄ ЗАПУСТИВ ІНФОРМАЦІЙНИЙ ПРОЄКТ «ХРОНІКИ ВІЙНИ»

З березня Департамент освіти УЦХВЄ на своєму youtube-каналі провів перший випуск проєкту «Хроніки війни». Програма виходить в прямому ефірі щодня (за можливості) о 19-й годині.

Восьмий день війни. Мовчати не можна. Вже сьогодні запускаємо новий проєкт, щоб говорити про те, що болить, і про Того, Хто дає силу справлятися

з цим усім!» – так анонсували перший випуск програми.

Ведучий проєкту, директор освітнього Департаменту братства Віктор Вознюк пояснює мету програми: «Ми стартували для того, щоб розповідати не тільки про жахи війни. Ми хочемо, щоб серед цих жахів, серед цієї темряви, з'явилися промінчики світла. Це – Божі чудеса, це те, що роблять люди, Церква, мужність наших людей».

Chve.org.ua.

ХРИСТИЯНСЬКЕ КОРІННЯ ПАТРІОТИЗМУ

Що має спільного християнство з таким поняттям, як патріотизм? Хіба в Біблії не написано, що наш дім на небі, що нема більше ні грека, ні юдея? Багато християн впевнені, що патріотизм разом з його прив'язаністю до земних справ – плотський і не стосується народженого згори християнина.

Бог створив цей світ багатограним. Неймовірним розмаїттям форм та видів захоплюється кожен, хто спостерігає за природою. Саме різновиди форм створюють реальність, в якій різні організми доповнюють одне одного, у загальному створюючи один спільний організм. Так само і з народами. Багатогранність – це свідчення багатства життя. Різноманітні нації, мови й культури – це прояв багатства, яке Творець вклав у цей величезний, чудовий організм, що називається людством.

Але Творець створив світ не лише багатограним, але й багатонаціональним. В 11-му розділі Буття читаємо оповідь про те, як утворилися нації. У цьому сповненому символів оповіданні перед нами відкривається істина про те, що розмаїття націй, мов і культур – це серйозна перепона для поширення гріха.

Розмаїття націй, мов і культур – серйозна перепона для поширення гріха

Будь-який агроном чи лісник знає, що монокультура – найкращий ґрунт для розповсюдження хвороб. Як світ природи складається з маленьких організмів, так і людство складається з сімей, націй, рас. Намагання зруйнувати національний світ безперечно потягне за собою крах сімейних цінностей. Популярний сьогодні рух глобалізму, що переслідує ціль побудови всесвітнього правління і злиття всіх націй, вважає, що традиційна сім'я – пережиток минулого.

Біблія, особливо Новий Заповіт, ясно говорить, що справжня вітчизна людини – не в цьому житті (Фил. 3:20, Евр. 11:13-16). Але наша небесна вітчизна залежить від нашого життя на землі і особливо від того, наскільки ми тут жили «вірою, що чинна любов'ю» (Гал. 5:6).

Життя людини, згідно зі Святим Писанням, не полягає в тому, щоб, склавши руки, чекати вічного життя, але щоб, наслідуючи Бога, виконати свій поклик. А поклик людини – «чинити любов'ю», тобто активно й конкретно любити.

«Полюби Бога... і ближнього свого, як самого себе»

Сенс життя людини – «Полюби Бога... і ближнього свого, як самого себе». Іноді легко любити одразу всіх людей, особливо тих, хто далеко, наприклад, жителів Африки. Але ближній – це насамперед той, хто близько: твоя сім'я, сусіди, твій народ. Любов не

абстрактна, вона конкретна. Любов – це служіння.

Оскільки кожна людина обмежена, то це служіння відбувається відповідно до пріоритетів. Очевидно, що пріоритет – це служити тим, хто живе близько.

«Коли ж хто про своїх, особливо ж про домашніх не дбає, той відрікся віри, і він гірший від невірної» (1 Тим. 5:8). Цікаво сказано: турбота про «своїх» і про «домашніх». У самій етимології нашої мови закладено ототожнення Батьківщини та сім'ї. Історія Старого Заповіту – це історія 12 племен (родів, сімей) Ізраїлю. Історія 12 сімей стала історією народу, історія народу, стала історією 12 сімей. Неможливо відділити сім'ю від Батьківщини, тобто від людей, які ходять вулицями, від світанків та вечорів, які ти бачив у дитинстві. Ось чому християнин покликаний Богом любити не тільки свою сім'ю, але і свій народ.

Патріотизм – це і є любов до свого народу

Слово «патріотизм» походить від латинського «patria», що означає «вітчизна». Не треба плутати патріотизм із націоналізмом (вивищуванням свого народу над іншими) чи з шовінізмом (ненавистю до інших народів) або расизмом (зневагою до інших рас). Патріотизм – це благородна любов до своєї країни і до всього, що її формує: до народу, до культури, до історії, до рідного пейзажу тощо.

Традиційний патріотизм має глибоке коріння в юдео-християнській традиції. Книги Священного Писання переповнені прикладами справжнього патріотизму. Цар Давид захоплюється красою землі, яку дав Бог для народу. З якою любов'ю він переповідає славі та безславні події з історії ізраїльського народу! У Псалмі 136 біблійний автор відкриває свою величезну прив'язаність до рідної землі: «Якщо я забуду за тебе, о Єрусалиме, хай забуде за мене правниця моя!» (136:5). Чудовим прикладом патріотизму є біблійний герой Неємія. Він присвячує своє багатство, свою кар'єру, ризикує життям – усе для відновлення рідної країни.

Справжні християни ніколи не розділяли служіння Богів і служіння Вітчизні

Історія християнства свідчить про те, що справжні християни не розділяли такі поняття, як служіння Богам і служіння своїй Вітчизні. Реформатори XVI століття були одними з перших, хто залишив латинь і у своїй діяльності свідомо почали використовувати національні мови. Шведи й голландці під знаменами Реформації боролися за свою незалежність. Ми можемо однозначно сказати, що європейський багатонаціональний світ утворився саме завдяки Реформації.

Багато цікавих прикладів християнського патріотизму дає нам історія Сполучених Штатів Америки. Це донедавна американці пишалися тим, що живуть у найрозвинутішій і найбільш волелюбній країні, а все тому, що ця країна була найбільш богобоязливою і благочестивою. Більшість славних моментів історії Америки пов'язані з євангельською вірою її дітей.

Християни у Південній Кореї сьогодні користуються заслуженою повагою, і це, за словами доктора Йонгі Чо, безпосередньо пов'язано з їхнім патріотизмом. Коли Корея перебувала під японською окупацією, активно виступили в боротьбі за незалежність саме християни.

Попри невідповідні стартові умови Південній Кореї вдалося випередити комуністичну КНДР та стати однією з найрозвинутіших країн світу. Одним із основних факторів економічного дива став християнський вплив на цю країну.

Приклади українського християнського патріотизму

Взірцем українського християнського патріотизму є життя митрополита Української Греко-Католицької Церкви Андрія Шептицького. Ось як він охарактеризував християнський патріотизм: «Той християнський патріотизм не проявляється і не може проявлятися у нас ніякою політикою та не може містити в собі ніякої ненависти до наших братів іншого народу.

Слухняні Христовому наказові, ми любимо всі народи світа любов'ю ближнього. Ненависть супроти якого-небудь народу чи суспільної верстви, чи стану ми вважаємо за противну Божому закону і тому за шкідливу для дочасного й вічного нашого добра. Наш християнський патріотизм у тому одному, що свій нарід, нарід український, любимо християнською любов'ю більше від інших народів та готові для нього віддати працю цілого життя й саме життя» (Декрет Архiepархіального собору «Визнання вселенської віри» та правила до декрету, 1940 рік, Львів).

Іван Огієнко – це людина, яка змогла поєднати в собі духовність і патріотизм, напевно, краще за будь-кого в українській історії. Він був вченим, політичним, громадським і церковним діячем, працював міністром освіти та міністром віросповідань в уряді УНР. Найбільш наближений до оригіналу переклад Біблії на українську мову здійснив саме він.

Будучи урядовцем, Іван Огієнко відзначився політикою активного впровадження української мови в освітній процес і церковне життя. Зокрема, була висунута вимога до єпископів – вести літургію українською мовою та призначати на церковні посади осіб, які володіють державною мовою. Міністр визначав місячний термін для прийняття української мови, зазначив: особи, що не виконають наказу, позбавляться своїх посад та будуть притягнені до відповідальності. З ініціативи Огієнка в Кам'янці-Подільському було засновано курси української мови для священників, дяків та регентів.

Патріот сьогодні

Що означає бути патріотом сьогодні? Патріот – це той, хто насамперед ототожнює себе зі своїм народом і бере відповідальність за свою країну. Ця відповідальність виражається в тому, що тобі не байдужа доля твоєї Батьківщини, ти всіма силами їй служиш.

Бути патріотом – це значить працювати для добра свого народу, боротися з усякою пітьмою, що намагається завадити твоєму народові здійснити своє призначення.

Бути патріотом – це значить просвітлювати свій народ. Робити його таким, яким хоче бачити його Бог. Християнин, що служить своїй країні, служить Богам. Але щоб правильно їй служити, потрібно її знати. Тому християнину потрібно пізнавати культуру, історію, природу; взагалі жити у своїй країні.

Християни, як люди, які знають Бога, Який є Світом, повинні бути найосвіченішими людьми у країні. Їм потрібно постійно мати правильний біблійний погляд на будь-яку реальність і будь-яку подію, що відбувається в країні. Християни повинні бути людьми, які знають, яким має бути життя в їхній країні.

Брак здорового патріотизму – це проблема, притаманна деяким українським євангельським християнам. Якщо ситуація не зміниться, протестанти не зможуть виконати ту місію, яку Господь призначив їм виконати у своїй землі.

Ярослав Лукасик.

ХОЧУ СКАЗАТИ РОСІЙСЬКИМ ХРИСТИЯНАМ...

Хочу сказати російським християнам ось що. Багато хто з вас скаржиться, наскільки вам боляче, що росіян у всьому світі не приймають, не розуміють і таке інше. І як вам боляче читати, що українці пишуть про Росію. Що через стосунки та санкції Заходу страждають християни, євангельські в тому числі.

Поки вам боляче від ставлення решти світу до вас і через санкції, українці, мирні жителі та захисники, євангельські християни гинуть від масових обстрілів та бомбардувань російськими військами. Гинуть також тому, що християни Росії брали участь у легітимізації повномасштабної війни Росії проти України.

Багато хто з вас говорить про те, що нібито недуховно зараз говорити про якусь вину християн чи росіян тощо. На цю тему пропоную почитати Німеллера. Вбивство мирних жителів російськими військами все більше перетворюється на геноцид українського народу з боку російської влади. Так, багато хто намагається сказати, що це все влада,

а ми тут ні до чого. Але причетний до злочинів цієї влади кожен, хто хоч раз голосував за Путіна, за «Єдиную Росію», брав участь і радів брехливим референдумам у Криму та на Донбасі, коли розпочалася перша спроба знищення України у 2014 році.

Я хочу і молюся за те, щоб у євангельських церквах прозвучала молитва зречення від кожного, хто голосував за Путіна та «Єдиную Росію», хто давав кафедру у своїй церкві Жириновському, від кожного, хто дозволив ідеології «руського міра» опанувати свій розум. Щоб було сповідання та каяття за кожен лист Путіну до Кремля з привітаннями з днем народження, із вдячністю за свободу віросповідання, за захист християнських традиційних цінностей. Щоб звучала молитва зречення за віру в пропагандистські наративи, що знелюднюють людську цивілізацію, Україну та решту світу і зводять духовні «скрепи» Росії в ранг божественних. І такі молитви будуть лише початком депутатизації євангельського християнства.

Де братня любов?

Так, у багатьох зараз страх вийти, публічно висловитися. Хоча багато так званих нехристиян долають цей страх. Але питання зараз не в цьому.

Адже ніхто не заважає вам проводити відповідні душпастирські бесіди у своїх місцевих церквах, де будуть молитви зречення від путінізму, від ідеології «руського міра», від злиття етно-імперіалістичної релігійної ідеології з мисленням багатьох і багатьох євангельських християн у проповідях.

Це може стати початком зцілення євангельського християнства в Росії: шлях зречення путінізму, щире каяття і прощення у Бога.

Ви можете видалити зі своїх сайтів привітання, подяки до Путіна, почистити на сайтах церков і соціальних мереж все, що відображає у своїй риторичі, словах, ідеях путінізм та ідеологію «руського міра», яка несумісна зі справжніми християнськими цінностями, яка розлюднила цілу українську націю, вбивство якої євангельські християни Росії легітимізували, голосуючи за Путіна і відправляючи йому різноманітні вітання та листи.

Ще так багато пасторів вірять кремлівським демонічним ЗМІ і не вірять своїм братам і сестрам у Христі в Україні. І про яку братню любов можна говорити при легітимізації братовбивства?

Вам боляче читати, нам боляче вмирати

Знаю, що багатьом моїм колегам та знайомим у Росії боляче це читати. Вам боляче читати, а українцям боляче вмирати, знаючи, що більшість євангельських християн Росії все ще не вірять у те, що Кремль творить в Україні, і вірять кремлівським ЗМІ.

Моя молитва про те, щоб прозріли тисячі пасторів, і щоб вони стали першими, хто говоритиме правду в церквах – про Ірода і Пилата, про Царство Боже, про несумісність ідеології «руського міра» з Євангелієм Ісуса Христа і людям ставленням до українського

народу, який дав Росії стільки місіонерів у 1990-х роках.

Думати місійно – це не дозволити ідеології «руського міра» і кремлівським ЗМІ та путінізму керувати вашим світоглядом, практичним богослов'ям, ставленням до решти людської цивілізації та України.

Можна не виходити публічно із плакатами. Але вже сьогодні можна розпочати процес сповідання, каяття, очищення церкви від путінізму. І книга Ервіна Люцера «Хрест Гітлера» може стати першим добрим путівником у цьому.

Україна не напала на Україну

Українці – не агресори, ні на кого не нападати, нікому не оголошували війну. Грузія не напала на Грузію. Молдова не напала на Молдову. Україна не напала на Україну Агресор – Росія та Кремль і всі ті, хто прямо чи опосередковано брав у цьому участь, виправдовуючи агресивну кремлівську позицію та військову місію, богословсько, ідеологічно та практично.

Після війни ми повернемося до миротворчих діалогів у пошуках шляхів проголошення Євангелія Царства Божого. Але питання депутатизації російського християнства від імперсько-націоналістичного релігійного наративу має бути одним із ключових процесів миротворчості – і в Росії, і в слов'янських емігрантських колах і церквах. Не можуть в одному серці співіснувати дух гріхів і визнання Христа Спасителем. Це і є Соборна Церква – Тіло Христове, а не щось, що складається з adeptів «руського міра» і приєднаних до нього насильно за допомогою військової агресії.

Тарас Дятлик.

ЩОЙНО БУЛО ПРОРОЦТВО...

«Щойно було пророцтво, щоби в 00:00 звершили дуже сильну молитву...»

«Через пророчі слова Бог говорив, щоб народ молився в такі години: 18:00, 21:00, 00:00, 03:00-04:00. Розішліть по групах».

«Було сказано, щоб в цю ніч мазали косяки своїх дверей, бо буде йти ангел губи-тель...»

Упевнений, ви не раз зустрічалися з такими пророцтвами. Іде масове розсилання повідомлень змісту такого роду. Я завжди скептично ставлюся до таких пророцтв. Найперше – тому, що нам невідоме джерело походження, де і хто сказав це слово і наскільки перевірений той, хто пророкує. Аргумент, що «інформація на 1000% правдива, бо мій швагро живе в Америці і скинув це в сімейну групу», виглядає доволі смішно.

Тому варто поставити відповідне запитання: а за яким часовим поясом потрібно звершувати ці молитви, Бог не уточнив? Бог понад часом, тому дні, хвилини і секунди для Нього не мають принципового значення. Молитва, яка була сказана задовго до настання якоїсь події, не втрачає своєї сили і в момент настання цієї події. Молитва матері за сина, наприклад, продовжує діяти навіть після її смерті. Якщо вночі має статися якась біда, то ваша молитва вдень матиме таку ж саму вагу, як і

молитва вночі. Хоча є індивідуальні випадки, коли Бог спонукував когось молитися конкретно в якийсь час...

Загалом такі пророцтва дискредитують п'ятидесятників. Хтось апелював, мовляв, «вони ж не нашкодять, молитви забагато не буває, нічого немає поганого в тому, що люди будуть молитися в ці години». Погоджуюся, що молитися треба завжди. Схвалюю і пропозиції об'єднуватися в молитві в певні години, у тому числі й нічні. Але якщо це рішення людей, то подаваймо його відповідно, не маніпулюймо Ім'ям Божим.

Людині, яка не має відповідного досвіду віри, такі пророцтва можуть нашкодити. Бо якщо вона не зможе молитися у вказані години, то відчуватиме провини і неповноцінності. А якщо все ж таки змусить себе слідувати цим вказівкам, то її емоційний і фізичний стан можуть зазнати руйнації.

Через повітряні тривоги в людей і так сон порушений, хтось спить по черзі. Замість того, щоб нормально помолитися перед сном із сім'єю чи в зібранні з народом Божим, люди мусять вставати опівночі, а потім, тільки заснувши, вставати о третій годині ночі. Бо «Бог сказав» молитися в такі години...

Вранці людина ніяк, не може нормально ні думати, ні працювати. Бо потрапила в рабство чийось переконань... А ми, брати, до волі покликані. То навіть і нелогічно, коли церква зійшлася, щоб молитися, а Бог каже: моліться в такі години... Усе досліджуючи, тримаймося кращого!

Олександр Геніш.

ПОБІЧНИЙ ЕФЕКТ РАДИКАЛЬНОЇ РЕФОРМАЦІЇ

Чому для багатьох віруючих молитва за мир більш прийнятна, ніж молитва за перемогу української армії над російськими окупантами?

Хоча це питання виглядає нескінченно абсурдним у нинішній ситуації, але проблема реальна. Тема це надто складна, але очевидно, що у формуванні богослов'я євангельської Церкви радянського періоду щось пішло не так.

Десь мав місце природний вплив меконітів, а десь – неприродний пресинг та промивання мозку з боку ЧК, а пізніше – КДБ. Євангельську Церкву просто витіснили з цивільного поля, тому що це було вигідно владі.

До того ж можна дотримуватися пацифістських поглядів, але при цьому визнавати реальність війни та наближати перемогу, допомагаючи тим, хто воює.

У досить непоганому фільмі Гібсона «З міркувань совісті» показано саме таку позицію. Головний герой відмовляється брати до рук зброю, але не відмовляється йти на поле бою та виносити поранених. Він добровільно вирушив на війну, щоб служити своїм побратимам. Це активна громадянська і, можна сказати, військова позиція.

А той мракобійний ескапізм, який спостерігаємо сьогодні, – це ніщо інше, як побічний ефект деяких ідей радикальної реформації. Або навіть не ідей у чистому вигляді, а їхньої примітивної інтерпретації.

Світогляд – складна штука, і жарту з ним призводять до серйозних наслідків.

Довгі роки консервативні євангельські громади не вирішували це питання і задовольнялися богословськими напівфабрикатами, не маючи повної та об'ємної картини біблійного осмислення таких категорій, як держава, політика, влада, громадянське суспільство та війна. І тепер ми маємо, не побоююся цього слова, духовних імпотентів, які не можуть відрізнити доброго від поганого.

Ось наочний приклад такого хибного розуміння реальності: «Чому ви пропонуєте молитися за перемогу, ви начебто віруючий? Віруючі повинні молитися за мир, тому що перемога – це кровопролиття...»

Виходить, що ми вмиваємо руки, а проблема сама розсмокчеться. Мабуть, коштом тих, хто не боїться воювати. Але ці люди віддають свої життя, а хтось стоїть осторонь і лише молиться за мир.

Молитися за перемогу над ворогом можна і потрібно. Адже наш Господь Ісус Христос молився в Гетсиманському саду і здолав ворога душ людських на хресті. Кульмінацією Євангелія та квітесенцією всього християнського вчення стало воскресіння Сина Божого, яке є перемогою над пеклом і смертю. Бог скинув зло і цим врятував нас від загибелі.

Війна, яка триває зараз, – це не кара Бога за гей-паради. Це свавілля конкретних людей, які виступили проти Бога. З ними не треба миритися. Їх треба перемогти, і Бог на нашому боці.

Вибірвати правду можна не тільки зі зброєю в руках. Існує безліч шляхів. Але тим, хто готовий віддати життя за ближнього, особливий респект.

Дмитро Тищенко

Пастор церкви «Нове життя», Київ.

ПРО ДУХОВНУ РОЗСУДЛИВІСТЬ

До слова про духовну розсудливість. Молюся за всіх духовних людей святості високого ґатунку, які зараз складають списки гріхів України, за що, за їхніми словами, Бог нібито карає та знищує українських мирних жителів, жінок та дітей України; за що Бог нібито руйнує українські міста тощо.

Щоб бути таким же духовним і послідовним, треба водночас і молот санкцій для Росії обов'язково і так само беззаперечно сприймати як Божу караючу руку, а не як змову Заходу проти Росії, бо нібито Україна хотіла за шматок хліба продатися європейським геям.

Щоб бути таким самим духовним і послідовним, потрібно також складати в паралельному стовпчику список гріхів Росії, за що саме росіяни страждають (поки що) економічно і т. д.

Тобто потрібно бути духовно

послідовним у своїх духовних одкровеннях з духовного погляду, якщо ви безпосередньо від Бога отримуєте свої духовні одкровення.

Водночас, можливо, варто не складати список гріхів, а молитися заступницькою молитвою? Запитати сиріт і вдів, людей, які втратили будинки, квартири, роботу, про те, чим їм допомогти, як роблять ті з малої кількості наших друзів з Росії, хто не затикає нас, коли ми кричимо від болю, ні 2014-го, ні 2022-го?

Може, варто подумати про те, де я можу практикувати не мовчання, а проголошення Божого Царства через співчуття, співпрацю, співпереживання тим, кого вбивають, бомблять, розстрілюють, а не проханнями мовчати?

Настане час, і після війни частиною наших миротворчих діалогів має бути також переосмислення феномену мовчання, і не лише мовчання, а самих прохань мовчати.

Саме прохання з боку росіян про те, щоб мовчати, я сприймаю як заклик: вмирайте мовчки... Не підставляйте нас...

Думаю, навряд чи Господеві буде цікавий список гріхів українців як ваше

духовне досягнення (це до тих, хто каже, що знає, за що і кому кара).

Швидше за все, Він цікавиться тим, хто і як надав допомогу цим мільйонам біженців із зони бойових дій, сім'ям тисяч убитих...

Боже треба лишити Богові. А бути людиною – це інше. Це турбота самарянина про побите, а не мовчазне ходіння повз, щоб не осквернитися для недільного богослужіння... І так, треба також пам'ятати, що перехожий не сам себе побив, щоб самарянин відвіз його до кращого місця і подбав про нього...

Війна – це тест нам усім на людяність. Особливо тих, хто вважає себе дітями Божим. Це тест на те, наскільки ті, хто складає списки гріхів, бачать образ і подобу Божу у тих, кого вбиває, розстрілює та знищує російська армія. Бачать образ і подобу Божу чи витратний матеріал Божої карі?

Це тест на цінності, на дружбу, на те, на якій підставі будуватиметься майбутнє – і в церковному, і в богословсько-освітньому відношенні... Час близький...

Т. Д.

ЛЮБИТИ ЧИ КАРАТИ?

Чи любити своїх ворогів – означає їх не карати? Ні, адже якщо я люблю себе, то це аж ніяк не значить, що я маю уникати карі – аж до смертної. Якщо ви скоїли вбивство, то, дотримуючись християнських засад, мали би здатися поліції і зійти на шибеницю. Тож коли суддя-християнин виносить комусь смертний вирок, а солдат-християнин убиває ворога, це, на моє переконання, – цілком нормальна річ.

Цієї думки я тримався завжди, відколи став християнином, задовго до війни, тримаюся її й тепер, у мирний час. Посилатися тут на заповідь «Не вбий» – недоречно. Річ в тому, що у грецькій мові є два різні слова: одне зі значенням «убити», а друге – «скоїти вбивство». Говорячи про згадану заповідь, Христос в усіх трьох Євангеліях – від Матвія, Марка і Луки – послуговується, власне, тим другим словом.

Таке саме розрізнення, казали мені, існує і в єврейській. «Убивати» – це далеко не завжди «коїти вбивство»; схожим чином, далеко не завжди статеві стосунки – це перелюб. Коли воєнки прийшли якось до Івана Хрестителя і запитали, що мають робити, тому й на думку не спало радити їм покинути військо; нічого подібного не вимагав і Сам Христос, коли зустрівся з римським сотником.

Ідеал лицаря-християнина, готового зі зброєю в руках захищати добре діло, – це один із великих християнських ідеалів. Війна – річ достоту жахлива, і до чесного пацифіста я завжди ставитимуся з повагою, хоча і вважаю його поглядом абсолютно хибним.

Чого я зовсім не розумію – то це того сучасного напівпацифізму, прихильники якого нав'язують іншим таку думку: боротьби, мовляв, уникнути годі, але воювати треба неохоче, ба навіть так, ніби цього соромиться.

А якраз подібні почуття позбавляють багатьох чудових молодих християн в військовій службі того, що по праву їм належить і цілковито природним чином супроводить відвагу, – такої собі бадьорої радості і сердечності.

Клайв Стейплз Льюїс
«Просто християнство».

